

Geranimo Stilton

El **SECRET**
del **LLOP**

Estrella Polar

LES 13 ESPASES

El nom de Geronimo Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ell són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Textos de Geronimo Stilton

Col·laboració editorial de Luca Azzolini. Argument de Marco Menozzi

Coordinació de textos de Sarah Rossi (Atlantyc S.p.A.)

Coordinació editorial de Patrizia Puricelli

Coordinació artística de Tommaso Valsecchi

Il·lustració de coberta, il·lustracions interiors i mapes de Danilo Barozzi

Projecte gràfic de Marta Lorini

Idea original d'Elisabetta Dami

Títol original: *Il Segreto del Lupo*

Traducció de Xavier Solsona Brillas

© 2014 – Edizioni Piemme S.p.A., Palazzo Mondadori – Via Mondadori 1,
20090 Segrate – Itàlia

International Rights © Atlantyc S.p.A. – Via Leopardi 8, 20123 Milà – Itàlia
foreignrights@atlantyc.it / www.atlantyc.com

© 2017, Editorial Planeta, S. A.

© 2017, de l'edició en llengua catalana: Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

Primera edició: gener del 2017

ISBN: 978-84-9137-145-8

Dipòsit legal: B. 22.861-2016

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació: www.stiltoncheese.com

Geranimo Stilton

El SECRET del LLOP

Estrella Polar

ÍNDEX

Introducció	11
Pròleg	15

PRIMERA PART ~ LA FOSCA AMENANÇA

1. L'última torre	23
2. El Bosc Glacial	31
3. Les Llàgrimes de Gel	40
4. L'encanteri de Lune	49
5. A la Casa Arbre	57
6. El Suprem Encanteri	66

7. Gràcies, Peònia!	75
8. El Globus Encantat	85
9. Els Dracs Obscurs	93

SEGONA PART ~ LES ESPASES ABSENTS

10. Pel Camí dels Reis	105
11. Els Cavallers Errants	112
12. Els secrets de la Ciutat Laberint	121
13. El cant del Guardià	128
14. A un pas de l'objectiu	139
15. Els Reptes de la Terra	149
16. La Respiració de la Terra	157
17. El Camí Bullent	168
18. El Cor de la Terra	176
19. La còlera de Darken	186

TERCERA PART ~ EL DRAC DAURAT

20. El Mal més fosc	199
21. El final d'un somni	209
22. Enrere en el temps	218
23. Cap a l'Acadèmia de Màgia	228
24. L'Exèrcit Fosc	237
25. El Gegant de Llum	247
26. L'engany d'Ombrya	258
27. El Secret d'Arlinda	265
28. Els Regals del Drac	276
29. El Mirall de la Foscor	285
30. La Gran Festa dels Mags	294

L'ÚLTIMA TORRE

Fquell matí, Aldar es va llevar d'hora.

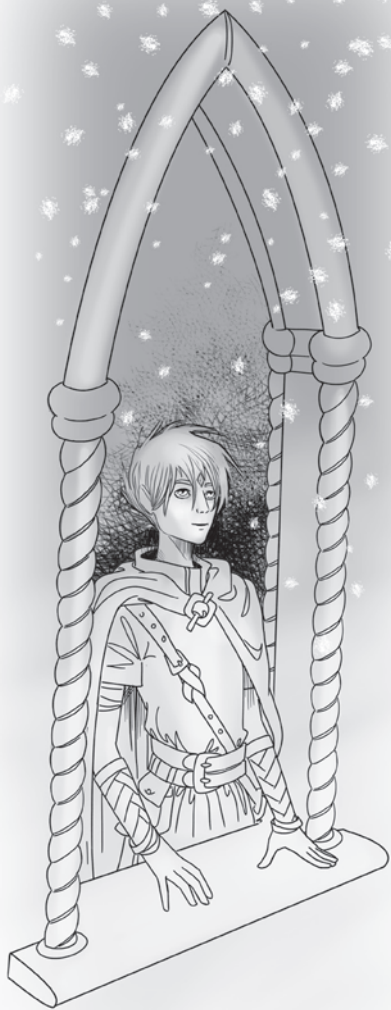
Quan l'Elf Somiador va treure el cap per la finestra de la seva habitació, el silenci encara envoltava la Torre de Cristall. La neu queia del cel en volves petites i compactes.

Des d'on era es gaudia d'una vista espectacular: els Cims Vertiginosos s'obrien com un ventall i mostraven les llunyanes regions del Nord, embolcallades en aquella abraçada de neu blanquíssima.

—Ja gairebé hi som —va murmurar, mirant a la llunyania amb aire greu—. Aviat em tocarà a mi recuperar les dues Espases Menors que ens falten.

Es va estremir, i no tan sols pel fred punyent. Agudit-
zant la vista, Aldar va buscar el Camí dels Reis, passat el Bosc Glacial i el Llac dels Prodigis.

Era el seu destí. L'Elf Somiador hauria de recórrer aquella via per arribar a la Torre de Gel, l'última de les quatre torres que custodiaven des de feia segles les es-

pases llegendàries. Allà, el jove aprenent afrontaria finalment la seva Gran Prova, que el faria esdevenir un veritable Mag del Regne de la Fantasia.

Els seus companys, Dran, Lune i Ondina, ja s'havien hagut d'enfrontar a proves molt difícils, i tots tres les havien superat. Ell també se'n sortiria?

Aldar es va quedar pensatiu mentre admirava el paisatge cobert per la neu.

Al cap d'un moment, algú va trucar a la porta.

—Endavant —va dir l'Elf Somiador.

La porta es va entreobrir a poc a poc, fins que una massa de cabells tots despentinats va treure el cap.

Era Dran, el Tità de les Muntanyes de Gel.

—Aldar, ja t'has llevat?

—Sí, fa una estona. M'estava preparant per baixar.

Què et sembla si ens exercitem una mica amb les espases abans d'esmorzar i de continuar el viatge?

Dran va somriure amb aquella idea, però va fer que no amb el cap.

—Estaria bé, però em penso que no tindrem temps.

Aldar va arrugar el front.

—Que ha passat alguna cosa?

El seu pensament de seguida va volar cap a l'Acadèmia de Màgia, a Ailos, als estimats amics del Reialme dels Mags i la dura batalla que estaven lliurant contra l'Exèrcit Fosc pels voltants del Congost Amagat.

—Arial ens vol veure —va dir Dran.

L'Elf Somiador va assentir amb gravetat. Tenia un mal pressentiment.

Als peus de la magnífica escalinata de cristall i nacre que conduïa a les seves habitacions, Dran i Aldar es van trobar amb Lune i Ondina.

Tot d'una, un gran portal platejat es va obrir des de l'altra banda de la sala on eren, i un eixam de petites criatures de colors es van acostar aletejant fins a ells.

Els aprenents se les van quedar mirant, atònits.

Duien vestits suaus i lleugers com la seda. Tenien el rostre i els cabells blancs com la neu més pura abans no ha tocat a terra.

—Són Follets dels Vents! —va exclamar Lune.

L'Elfa dels Cims havia llegit coses sobre ells en un llibre molt antic que es guardava a la biblioteca de l'Acadèmia de Màgia.

—Són criatures delicades i amables, molt laborioses i servicials —va explicar als seus amics en veu baixa—. Tenen una veu meravellosa. Els encanta cantar al bosc, i imiten a la perfecció els sons de la natura.

Just aleshores, una jove Follet de grans ulls lluminosos com llunes va somriure als hostes.

—Que bé que ja us hàgiu despertat, nois! Em dic Melody, i sóc aquí per conduir-vos fins al noble Guardià de la Torre de Cristall. Vol parlar urgentment amb vosaltres.

Aldar, Lune, Ondina i Dran es van mirar amb preocupació.

Melody els va portar per llargs passadissos que semblaven intermi-

nables, amb parets recobertes de quadres i tapissos preciosos, flanquejades per fornícules que contenien estàtues i tresors de gran valor. Van passar per sales on es conservaven tota mena d'instruments musicals i per biblioteques plenes de llibres antics, fins que van arribar a la cambra central de la gran Torre de Cristall.

Era immensa.

Es cargolava cap amunt seguint la forma de la torre: una enorme petxina de cristall i nacre, amb una escala de cargol que en travessava les parets i que es perdia de vista fins al capdamunt.

Els joves Mags l'havien recorregut la nit abans, quan Ariel els havia fet sortir a un magnífic balcó per mostrar-los el Camí dels Reis.

Melody va tocar una palanca amagada dins d'una fornícula, i una part del terra va lliscar cap avall. Només aleshores els aprenents es van adonar que l'escala de cargol continuava també per baix!

Van anar descendint lentament, cada cop més avall, fins a endinsar-se al cor dels Cims Vertiginosos.

Amb tot, aquell descens a l'interior de la terra no era aterridor. L'escalinata era àmplia, i la llum, difusa i matissada amb totes les tonalitats de l'arc de Sant Martí, gairebé com si fossin dins d'un somni.

—Però on anem? —va preguntar Ondina.

Melody li va picar l'ullet.

—A la Cambra de les Revelacions!

Al cap de poc, la Follet dels Vents es va aturar davant d'una portalada de quars refulgent. Va posar una mà damunt la porta, i aquesta es va obrir a una gran estança de sostre altíssim. Les parets estaven recobertes de miralls de cristall il·luminats per la claror d'algunes espelmes.

I just allà, al bell mig de l'habitació, hi havia Arial, el Guardià de la Torre de Cristall, un tigre imponent i majestuós d'ulls daurats i profunds que semblaven veure-ho tot.

—Benvinguts a la Cambra de les Revelacions —els va rebre Arial.

Era una criatura poderosa, que desprenia força i respecte.

Els joves Mags el van saludar amb un gest del cap, intimidats per aquell lloc tan misteriós.

Lune va ser la primera a parlar.

—Arial, per què ens has volgut veure aquí?

—Perquè us he d'ensenyar una cosa important. Acosteuvos.

El Guardià els va convidar a seure al voltant d'una taula de vidre, la superfície de la qual reflectia les seves imatges. Aleshores es va adreçar a Melody:

—Apaga les espelmes, si us plau.

La Follet dels Vents va assentir. Va aixecar els braços blancs per damunt del cap, i de seguida unes petites esferes de llum blava van aparèixer del no-res, es van esmunyir cap a les espelmes i les van apagar.

Així que la foscor va envair la Cambra de les Revelacions, la superfície de la taula de vidre va començar a brillar. Primer d'una manera feble, després amb una claror cada cop més intensa, fins que damunt de la taula es van materialitzar algunes imatges, sota la mirada perplexa dels aprenents.

Aldar, Lune, Dran i Ondina van veure camps devastats, boscos en flames, pobles arrasats i rius envaïts pel fang i la runa. I, finalment, les dues formacions en combat: l'Exèrcit de la Màgia i l'Exèrcit Fosc.

Una espasa va aparèixer del no-res i, darrere seu, la cara d'Ailos, suada i descomposta.

—*Retirada!!!*

Els aprenents van sentir la seva veu com si Ailos fos en aquella habitació. El General de l'Exèrcit de la Màgia estava extenuat.

—*Correm a refugiar-nos a dintre de les muralles de la Ciutadella dels Mags!*

Tot d'una, l'escena va canviar: el cel es va enfosquir de sobte, i el cos immens d'un Drac Negre ho va esborrar tot.

La visió es va interrompre així, enmig d'una explosió de fum i flames negres.

Els joves Mags van quedar callats força estona, trasbalsats i amoïnats. Els ulls d'Ondina es van negar de llàgrimes i Lune li va envoltar les espatlles amb un braç per donar-li ànims. Dran havia arrugat el front amb gest seriós i Aldar sentia com el cor li martellejava al pit.

Va ser Arial, el Guardià de la Torre de Cristall, qui va trencar el silenci.

—Heu de marxar avui mateix. No queda més temps. Heu d'arribar a l'última torre, o el Regne de la Fantasia serà destruït per sempre!

